

avui on cal focalitzar i dirigir la vida. No sabem els anys de vida que pot tenir la Congregació, però en aquest moment, tot i la manca de vocacions no ens preocupa". Catalunya és un dels llocs on hi ha "més absència i negació de Déu. Actualment només tenim dues novícies i en el futur no sabem què passarà".

Tot i el futur incert a Catalunya, la comunitat Vedruna és avui dia una de les congregacions amb més presència al món. En total, unes 2.400 germanes a tots els continents, excepte a Oceania, que no només desenvolupen tasques d'educació i sanitat, sinó d'altres com l'atenció a la marginació, camps de refugiats, l'educació social i de carrer, tallers de manualitats, cooperatives, treball a les presons i a associacions de voluntariat com Càrites i d'altres. "Estem presents als àmbits on hi ha problemàtiques socials. La Congregació és molt oberta i respecta per damunt de tot la persona i l'opció personal de cadascú. Segons les necessitats del moment, fem una tasca o una altra. El fonament de la vida religiosa és l'opció per Jesús i l'anunci del Regne, tot donant resposta a les necessitats que es van generant a cada moment històric. És un procés d'itinerància social". En aquest sentit, "les necessitats de l'Hospital han canviat molt. En el seu moment, ho vam donar tot per l'Hospital, però ara ja hi ha professionals i la nostra tasca ha d'encarar-se més cap al voluntariat". El fet de dedicar-se al treball voluntari té les seves gratificacions. "Podem anar sense pressa i això et permet establir una relació més profunda amb les persones. Pots arribar al seu cor i fugir de la superficialitat". A més, "reps molt dels malalts i dels familiars i aprens a viure des de l'essencial. La dimensió

Les germanes de la congregació formen una gran família

relacional que, en les diverses situacions, podem establir és profunda i la vivim com un gran regal; com un gran do". Les portes de la comunitat són obertes a tothom i fins no fa gaire, ho eren en el seu sentit real, però després de patir alguns robatoris, les germanes van optar per tancar amb clau i posar un timbre. Però tothom sap que aquesta casa sempre està oberta i disposada a acollir.

Després de més de dues hores d'agradable conversa i de mostrar-nos les dependències on viuen com una família, ens acomiadem. Un "adéu-siau" precedeix la filosofia de les germanes: "si algú ens necessita, ja sap on se'ns pot trobar-nos".

La germana M. Àngels Segalés, missionera a les Filipines

L'any 1978, la germana M. Àngels Segalés Miralles va marxar a les Filipines com a missionera, després d'haver treballat a l'Hospital de Granollers onze anys, els dos primers com a infermera i els restants ja en la seva

condició de monja. Filla de Granollers, d'una família de nou germans i amb 60 anys a punt de complir, la germana M. Àngels treballa en un centre d'acollida de gent gran sense recursos a la ciutat de Cotabato, a Mindanao.

Des de ben petita, la germana M. Àngels ha tingut Jesús "com un amic i com una persona molt íntima". Se sentia tan estimada per ell que va pensar que "li havia de tornar l'amor treballant amb els més necessitats". L'arribada a la dècada dels 70 a Granollers d'immigrants del sud d'Espanya, molts d'ells sense recursos i sols, va fer "frepar" la M. Àngels. La celebració del Domund també va ser un "toc molt fort per a mi i vaig demanar anar a missions". També va coincidir amb un moment en què l'Hospital "s'anava fent gran, es modernitzava i començava a haver-hi infermeres" i la il·lusió de fer "un servei als més pobres, em va animar a fer el salt al buit". Li van oferir anar de missions a la Xina, però pensant en la dificultat de l'idioma, va decidir-se per les Filipines.

Al centre d'acollida, on hi ha una vintena d'ancians, la germana M. Àngels treballa com a infermera, però ara també s'ha de dedicar a la part administrativa, una feina que no li agrada gens perquè "consumeix les energies". L'adaptació a les Filipines no ha estat fàcil per a la M. Àngels, en

bona part per la dificultat de l'idioma (tot i que li van assegurar que encara hi parlaven l'espanyol), i també pel comiat abans de marxar, que va ser "molt emotiu". La germana recorda aquest comiat: "l'anada l'havia de fer amb una altra monja de la congregació amb qui m'havia de trobar a l'aeroport de Madrid, però com que hi havia vaga d'avions, vaig arribar just a temps i vaig haver d'entrar a l'aeroport perquè fèiem tard. Gairebé no em vaig poder acomiadar dels meus pares i de les monges que m'havien acompanyat. En aquell moment vaig tenir la sensació que m'havien arrencat del meu lloc i va ser un xoc que no vaig pair fins passats dos anys".

Pel que fa al seu futur, la germana M. Àngels creu que és el moment de dedicar-se "a gent més necessitada, però ho he de pensar perquè a les Filipines hi ha molta inseguretat". Tot i així, confessa que té "moltes energies que val la pena viure-les ajudant un sector abandonat. Déu em crida a fer aquest pas".